

Οι άπιστοι, οι αμετανόητοι και ο θάνατος.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Θάνατος.

Κατά τεκμήριο οι άπιστοι ή οι αμετανόητοι αμαρτωλοί απωθούν κάθε αναφορά και σκέψη του θανάτου. Ελάχιστες οι περιπτώσεις που τον θυμούνται μερικοί, οι πωρωμένοι, όχι για να βγει καλό από τη «μνήμη θανάτου», αλλά κακό, του τύπου «Ας φάμε και ας πιούμε, γιατί αύριο πεθαίνουμε» (Ησ. 22.13), αφού το «να ζει κανείς είναι ένα τραγούδι, που η επωδός του είναι να πεθαίνουμε» (Ουγκώ Φιλοσοφία και Λογοτεχνία).

Λίγοι ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Η πλειονότητα τρέμει τον θάνατο. Υπάρχουν περιπτώσεις που ηλικιωμένοι ή και εσχατόγηροι τον φοβούνται τόσο, που οι δικοί τους αναγκάζονται να τους λένε ψέματα, ότι δηλαδή ζουν όλοι οι γνωστοί τους, ότι η κηδεία τυχόν που περνάει μπροστά από το σπίτι είναι ξένου και ας είναι κοντινού γείτονα, και τα παρόμοια.

Πόση αντίθεση με ευλαβείς γέροντες που σου λένε: «Παιδί μου, πέρασαν τα χρόνια μου. Τι άλλο περιμένω; Έζησα τη ζωή μου, πλησιάζει το τέλος μου. Αν ο Θεός κρίνει, ας με αναπαύσει!»!

Βλέπουμε ότι όποιος απωθεί στη διάρκεια της ζωής του την έννοια του θανάτου, στη δύση της ζωής του που τον βρίσκει μπροστά του, παρουσιάζεται ανέτοιμος, ανυποψίαστος, προ απροόπτου, διαμετρικά αντίθετα από εκείνον που είχε αποκτήσει οικειότητα μαζί του. Γι' αυτό οι οικείοι του αδιάφορου που πεθαίνει, συχνά δεν αποφασίζουν να του φέρουν τον ιερέα να τον εξομολογήσει και κοινωνήσει με το Σώμα Χριστού «προς εφόδιο ζωής αιώνιας και προς απολογία ευπρόσδεκτη πάνω στο φοβερό βήμα» και «προς αρραβώνα της μέλλουσας ζωής και Βασιλείας» (Ακολουθία Μεταλήψεως Ευχές Β' και Στ'). Φοβούνται μήπως καταλάβει ότι σβήνει και χάνεται...

Τελείως διαφορετικά, οι ευσεβείς παρακαλούν τους ευσεβείς που τελειώνουν «Όταν θα φύγεις από τη ζωή αυτή και οι άγγελοι πάρουν την ψυχή σου και προσκυνήσεις στον θρόνο του Χριστού, (πρβλ. εσπέριο Δευτέρας Ήχος πλ. Β'), πρέσβευε και για μας, ενώ εμείς θα σε μνημονεύουμε στις Λειτουργίες και στις προσευχές μας». Και ο ετοιμοθάνατος επινεύει και κλείνεται η συμφωνία!

Άλλοι, άπιστοι και άνομοι, δεν περνούν από κοιμητήρια, σε αντιδιαστολή με πιστούς που χάριν της αληθινής φιλοσοφίας συχνάζουν εκεί.

Υπάρχουν πράγματι μερικά μεγάλα σχολεία καίτοι δεν έχουν απ' έξω επιγραφή «Λύκειο» ή «Πανεπιστήμιο» ή «Μεταπτυχιακό». Αν τέτοια είναι τα νοσοκομεία και τα άσυλα ανιάτων, μεγαλύτερα είναι τα κοιμητήρια. Βλέπεις τάφους νέων, πλουσίων, ένδοξων κλπ. Και σε κανένα τάφο δεν βλέπεις να βάζουν μαζί με τον οποιοδήποτε ζάπλουτο τη θαλαμηγό του ή το προσωπικό του αεροπλάνο ή το πολυτελές αυτοκίνητό του – πέρασε η εποχή των ματαίων «κτερισμάτων». «Ουδέν γαρ εισηνέγκαμεν εις τον κόσμον, δήλον ότι ουδέ εξενεγκείν τι δυνάμεθα», τονίζει θυμοσοφικά ο Παύλος (Α' Τιμ. 6.7). Πλούσιοι και φτωχοί στα ίδια τετραγωνικά, στο ίδιο χώμα. Όσα ακίνητα και να έχει κανείς, στο τέλος η ακίνητη περιουσία του θα είναι δυο τετραγωνικά. Μάλιστα όσο πλούσιος και να είναι, ούτε ο τάφος δεν είναι δικός του. Είναι απλώς «χρήστης»· κάποτε σύντομα ή αργά θα τον βγάλουν ή και θα τον πετάξουν έξω, για να βάλουν άλλον· τον μετακινούν και από αυτά τα δυο τετραγωνικά

της τελικής ακίνητης δήθεν περιουσίας του. Χάνεται το μνημείο του, η μνήμη, η ενθύμησή του.

Τίποτε δεν παίρνει κανείς μαζί του. Φεύγει απογυμνωμένος από τα εγκόσμια αγαθά του. Παίρνει μαζί του μόνο τη συμπεριφορά και πολιτεία του.

Οι δε συγγενείς του ασεβούς τον θρηνούν απαρηγόρητα μ' όλο το δίκιο τους, αντίθετα με τους ανθρώπους του δικαίου που παρά τη θλίψη τους αισθάνονται αναπαυμένοι και ειρηνικοί γιατί πρόπεμψαν τον δικό τους στην αιωνιότητα κοντά στο Θεό. Έλεγε μητέρα μοναχού ο οποίος σκοτώθηκε ξαφνικά και αδόκητα: «Συγχαρητήρια να μου λέτε, όχι συλλυπητήρια»!

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>